

I. Щасливий пенъ і Добрий Дуб

— А це точно *щасливий пенъ*? — Мирчик з підозрою колупнув нігтем кору.

Від самого ранку вони з братом блукали в лісі в пошуках щасливого пня, який відкриває дорогу до селища Добрий Дуб. І ось в обід, здається, знайшли.

Однак пенъ, над яким вони схилились, не здався Мирчикові особливо щасливим.

— Так, це він, — прошепотів у захваті брат-близнюк Мирчика Лев. — Дивись. Усі *розпізнаки* на місці. Дупло в дереві. Хирлявий кущ бузини. Гнилий запах.

Обоє братів принюхались про всяк випадок іще раз. Так, гнилий запах, без сумніву, тут був.

Лев роззирнувся, аби переконатися, що ніхто за ними не стежить. Десь недалеко почувся тихенький шерех. А так усе було спокійно.

Від *щасливого дня* брати більш-менш пам'ятали дорогу, бо вже бували тут. Потрібно було йти на захід крізь непролазні хащі.

Але недовго, кроків двадцять. Саме тут починалась ледь помітна стежка до Доброго Дуба — давнього селища відьом і відьмаків.

Так-так, у Доброму Дубі жили дуже могутні чаклуни. Вони вміли викликати дощ, розмовляти з лісовими звірами, навіть змушували пиріжки літати та влучати в ціль!

Єдина проблема: це було сто років тому. А зараз у Доброму Дубі жили лише старенькі бабусі й дідусі, які збирали в лісі цілющі трави, варили зілля та возили на продаж у Київ. І була в них одна-єдина суперсила — *вередливість*.

Тож тепер Добрий Дуб славився як селище *найнестерпніших* людей на світі. І за дивним збігом обставин, однією з цих *найнестерпніших* була Малина Зловісна, прабабуся Мирчика та Лева.

Із лісової стежки брати вийшли прямісінько до старого дерев'яного паркану з написом кривими літерами:

ГЕТЬ ЗВІДСЯ!

— Ура! — закричали хлопці й перелізли паркан. Адже «ГЕТЬ ЗВІДСИ!» — це був фірмовий знак Малини Зловісної.

Тому «ГЕТЬ ЗВІДСИ!» для Мирчика й Лева означало смачний обід і зустріч із прабабусею.

«А найголовніше, — подумав Лев на бігу, — тепер, коли нам виповнилося дев'ять, бабуся нарешті розкаже нам про *звірула*...»

Але додумати він не встиг, адже якраз став ногою на слизуна Малини Зловісної. Це був її фірмовий спосіб захисту від вторгнення небажаних гостей, а також онуків і правнуків.

